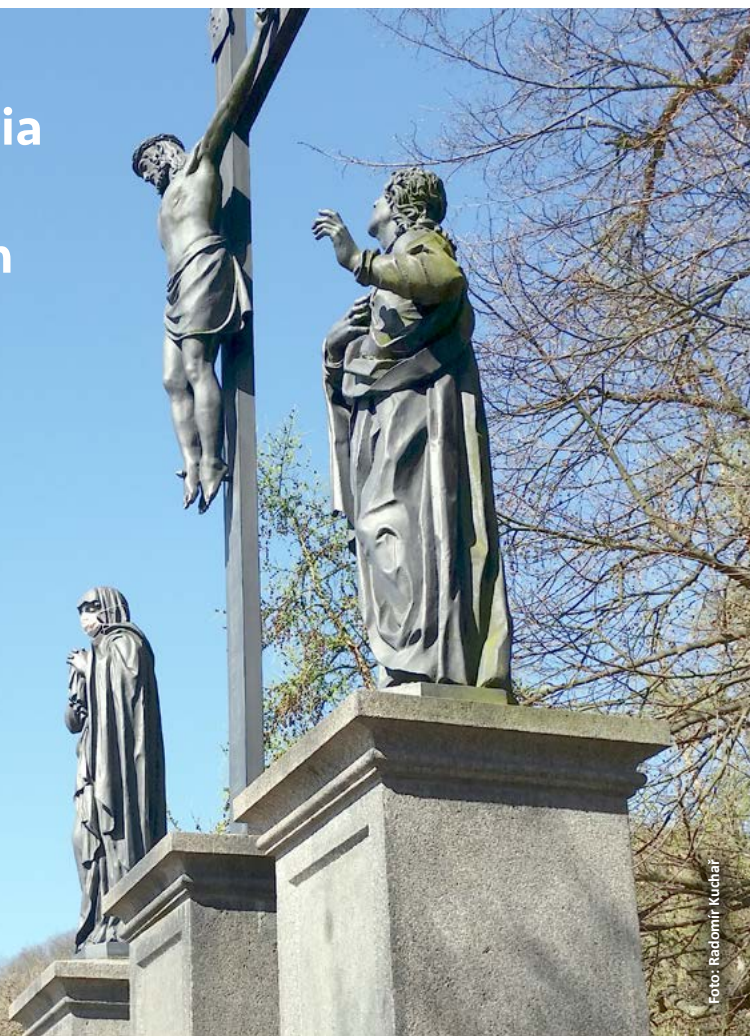

Farní zpravodaj Teplice

Panna Maria
roušková
pod křížem
na Kalvárii
v Krupce

Uvnitř tohoto vydání

Dodatečná informace o kurzech Alfa v Teplicích	3
Vzpomínka na Akci K	4
Noc k nezapomenutí	5
Laici jako součást struktury církve	6
Tajemství teplických kostelů (3)	7
Zprávy ze Salesiánského střediska Štěpána Trochty	8
Etický slabikář (9)	9
Znáte Bibli?	10
Ahoj, děti!	11
Naši dlouhodobě nemocní farníci	13
Jak ten čas letí (3)	14
Online školství: revoluce, ne evoluce	15
Kalendář akcí	16

Milí farníci a farnice,

tentokrát je pro mne dost těžké psát úvodník. Je 6. dubna a píšu text, který budete číst začátkem května. V současné době se mi ale zdá nemožné psát o obecně zbožných a naučných tématech.

Situace se vyvíjí velmi rychle a nevíme, co nám přinese další týden. Přejde uvolnění omezujících hygienických opatření, nebo dojde k jejich zpřísnění? Zatím můžeme ven jen maximálně ve dvou lidech, s rouškami, většina obchodů je zavřených a jezdí jen některé spoje. Lidé šijí roušky, chodí do přírody, nakupují seniorům a dělají spousty dalších věcí, o kterých ani nevím, ale dozvídám se je postupně. Středisko mládeže udržuje kontakt s dětmi, které je navštěvují alespoň telefonicky. Někteří zaměstnanci působí jako

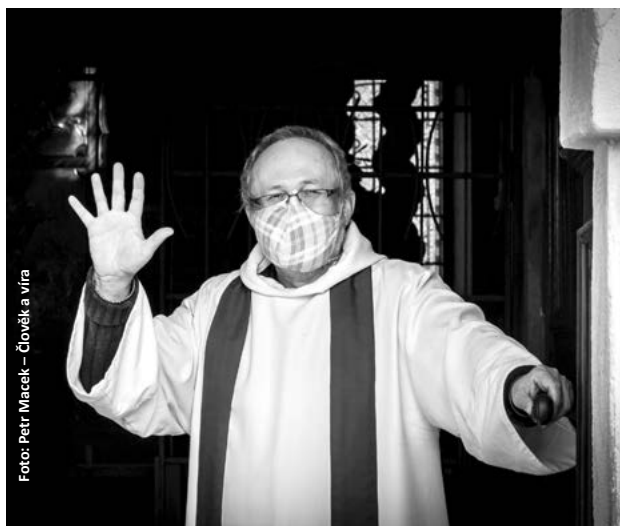

Foto: Petr Máček – člověk a víra

dobrovolníci v terénu nebo jako koordinátoři v rámci organizace Společně proti samotě. Bohoslužby jsme si navykli sledovat přes televizi, rozesíláme „citát na dnešek“ a chystáme se na první Velikonoce v karanténě. Kočičky jsou posvěcené a můžete si je vzít v předsíni kostela sv. Jana Křtitele...

V současné době se začíná mluvit o řízeném promořování populace – tedy, že bychom se měli všichni nakazit, abychom to už měli za sebou. No, nevím. Pokud jsme přesvědčeni, že jsme v Božích rukách, tak pohoda. Je mi ale líto těch, kdo o tom nevědí. Ti mohou mít strach.

A strach se objevuje v nejrůznějších podobách. Někdo se bojí o sebe, jiný o nejbližší, někdo o práci; někdo ji už ztratil, propouští se. Někdo se bojí hladu, a tak nakupuje; někdo se bojí nákazy, je našťvaný na ty, kdo třeba nenosí roušku, a tak bonzuje.

Jak jsme to nakonec zvládli? Kde jsme se nakonec našli? Jací vlastně jsme? Co jsme se o sobě dozvěděli? Z toho, co vím a jak vnímám situaci v Teplicích, naše společenství situaci zvládlo. Nezaznamenal jsem žádné hysterie; vnímal jsem vaše přijetí hygienických opatření jako nutnost, s kterou je třeba se smířit a pomáhat druhým. Za to vám děkuji a jsem rád, že jsme tím prošli bez ztráty desítky. (Pamětníci vědí.)

Přeji příjemné prožití květnových dní, a nejen těch slavných májových, ale všech.

Radek

Dodatečná informace o kurzech Alfa v Teplicích

Vážení čtenáři Farního zpravodaje, v březnovém čísle jste četli o chystaném jarním běhu našeho kurzu Alfa. Jen několik málo dní před jeho avizovaným začátkem jsme vzhledem k situaci ve zmiňovaném období uvažovali o posunutí termínu konání; ovšem po vyhlášení nouzového stavu v ČR jsme začátek kurzu zcela zrušili. Vzhledem k uzávěrce Zpravodaje již tato informace nemohla být zveřejněna.

Jen pro vaši informaci – v době, kdy měl kurz začít, jsme měli přihlášených pět zájemců o kurz. To je jistě pěkný počet. Věřme, že zájemci budou trpěliví a zůstanou nám nakloněni. Až se situace uklidní a vše se vrátí do normálu, budeme vás na našich webových stránkách a rovněž ve Farním zpravodaji informovat o náhradním termínu kurzu.

členové týmu kurzů Alfa

Vzpomínka na Akci K

V Teplicích jsem se setkal s jedním vynikajícím člověkem. Byli jsme dobří kamarádi. Ano, byli – zemřel totiž náhle v neděli 30. března 2014, bylo mu 81 roků. Byl o pět roků starší a stejně jako já byl jedním z přímých účastníků *Akce K*; já v biskupském gymnáziu v Brně jako tercián, on v gymnáziu na Velehradě, tenkrát jako septimán. Jako sedmnáctiletý student gymnázia vedeného řeholníky jezuitského řádu byl v noci ze 13. na 14. dubna 1950 spolu s ostatními členy tamní jezuitské (velehradské) komunity internován, odvezen bez vědomí rodičů na druhý konec republiky a internován ve sběrném klášteře v Bohosudově. Rodiče si pro něj mohli přijet teprve po několika měsících a po dlouhém vyjednávání s nejrůznějšími státními institucemi včetně tehdejší kanceláře prezidenta republiky Klementa Gottwalda.

jš

Zanedlouho to bude 60 let ode dne, kdy jsem jako mladý lékař po promoci na lékařské fakultě v Praze a po dokončení zbytku základní vojenské služby začal vykonávat svou profesi. Ještě

tentýž rok mi krátce před Vánocemi 1962 telefonoval ředitel nemocnice a nařídil mi, že musím hned po Novém roce nastoupit na místo závodního lékaře ve Spolku pro chemickou a hutní výrobu v závodě Velvěty. S rozpaky sice (byl jsem sotva rok po promoci), ale nabídku jsem přijal, když ve svém základním zaměstnání jsem tenkrát pracoval za měsíční plat 1250 korun hrubého. Hned za dva dny nato mi ředitel volal znovu s tímto příkazem: „Když budeš tím závodním doktorem, musíš taky sloužit lékařskou pohotovostní službu na Silvestra a Nový rok. Nikoho jiného nemám.“ – I tuto služby jsem po delším váhání a rozmyšlení přijal a sloužil jsem ji v Teplicích téměř čtvrt století.

Jezdili s námi řidiči sanitek, většinou starší pánové, s nimiž jsme si měli vždycky o čem povídat. S jedním z nich taky došlo na jednu jeho mimořádnou službu, kterou sloužil právě při *Akci K*. Vyprávěl mi, co všechno při tom zažil. Mimo jiné taky o tom, jak viděl v oseckém klášteře vidlemi nakládat knihy z tamní staré klášterní knihovny na přistavené nákladní auto, odvázející tisky z této knihovny asi do sběru.

jš

Poutní místo a gymnázium na Velehradě na staré pohlednici

Noc k nezapomenutí

Byla to noc z 13. na 14. dubna 1950, která je známá tím, že právě tu noc proběhla v celé Československé republice tzv. *Akce K*, noc likvidace klášterů mužských řeholních komunit. Prožil jsem ji jako internátní student třetí třídy Biskupského gymnázia v Brně. Bylo mi 13 roků; ve velké ložnici internátu nás usínalo asi 25 stejně starých chlapců. Po celodenním zaměstnání ve škole, na internátě a na hřišti jsme každý večer usínali rychle, sotva jsme ulehli. Sotva po hodině spánku bylo najednou rušno – tři muži v kožených kabátech vešli do ložnice a rozsvítili všechna světla, aby kontrolovali, jestli jsme všichni přítomni. Předčítali naše jména a my jsme každý museli nahlas odpovědět slovem „zde“. Po této kontrole si něco nesrozumitelně pověděli, zhasli a odešli.

Trošku nás to všecko rozrušilo, ale celodenní únava vykonala své. Probouzet jsme se začali nad ránem, kdy však místo vychovatelů nás přišli budit spolužáci z vyšších tříd – septimáni a oktáváni. Ti se snažili nám vysvětlit, že pánové, co nás budili v noci, odvezli naše vychovatele neznámo kam a my jsme zůstali bez nich, sami. Další se máme dovědět po snídani v jídelně.

Teď teprve začalo být rušno. Ručníky, kartáčky na zuby a ostatní potřeby pro ranní toaletu se staly vedlejšími, hlavními tématy byly otázky týkající se našich oblíbených vychovatelů – kde jen mohou být? Kam je odvezli? Uvidíme je ještě někdy? – Odpověď na tyto otázky však nikdo z nás neznal. Blížila se hodina snídaně a tak jsme se dali na pochod směr jídelna.

Tam jsme se teprve dověděli, že své vychovatele už neuvídíme; ti pánové si je odvezli jinam. Vyučování už taky nebude. Můžeme odejít do svých tříd pro své věci a hlavně – máme každý co nejdříve napsat svým rodičům, ať si pro nás přijedou, nebo kdy my sami přijedeme domů. Jízdní řády vlaků jsou vyvěšeny.

Malý kufr na své svršky jsem na internátě měl, aktovku na školní potřeby taky. V kuchyni internátu jsme si mohli vyžádat krabice od potravin pro případ, že by se nám svršky do malého kufru nevešly. Na odjezd domů a uvolnění místa na internátě máme tři dny. Peníze na vlak snad máme, nebo si je máme půjčit od spolužáků. Každý z nás si má vyzvednout potvrzení o absolvování školy, odevzdat ho máme při nástupu do školy doma. – Své spolužáky ani vychovatele jsem od té doby desítky let neviděl.

jš

Další materiály o Akci K vyšly v Katolickém týdeníku č. 17. Je zde také odkaz na virtuální výstavu o této události na internetu. (Pozn. redakce)

Laici jako součást struktury církve

V minulém čísle Zpravodaje jsem přislíbil zamyšlení nad postavením laiků v církevní hierarchii. Vedle zasvěcených osob tvoří laici nezastupitelnou část církve. Obě tyto skupiny se mají vzájemně podporovat, aby společně působily ve světě k jeho spáse.

Vztahy mezi laiky a pastýři

Společenství církve je po všech stránkách velmi rozmanité a z organizačního hlediska prošlo historickým vývojem. Z tohoto důvodu je církev hierarchicky uspořádaná. Konstituce *Lumen Gentium* upravuje vztahy mezi laiky a duchovními pastýři. „*Laici jako všichni věřící mají nárok dostávat štědře od posvěcených pastýřů z duchovních pokladů církve především pomoc Božího slova a svátostí.*“ Laikům je zároveň dodávána odvaha, aby s duchovními osobami diskutovali život církve, svá přání, potřeby i názory, především pak takové, které mohou sloužit k dobru církve. Práva a povinnosti jsou však upraveny oboustranně. Proto koncilní otcové ve svém pohledu na laiky v církvi uvádějí: „*Laici jako všichni věřící křesťané ať přijímají ochotně a s křesťanskou poslušností to, co stanoví duchovní pastýři jako Kristovi zástupci, jako učitelé a vedoucí církve.*“ V tomto požadavku se také odráží názor, že každý má ve světě i v církvi své místo a úkol. Zároveň je doplněna výzva, aby se laici za své představené modlili. Vztah mezi oběma stranami však má být vyvážený a na tuto rovnováhu nezapomněl ani koncil. „*Duchovní pastýři naproti tomu ať uznávají a podporují důstojnost a odpovědnost laiků v církvi; ať rádi využívají jejich moudrých rad, svěřují jim s důvěrou úkoly ve službě církve a ponechávají jim svobodu a prostor k jednání, ba ať je povzbuzují k tomu, aby se dávali do práce i z vlastního podnětu.*“ Z uvedeného je zřejmé, že každý má vyvíjet aktivitu k rozvoji církve a spáse světa.

Společenství církve a aktivní spoluúčast

Druhý vatikánský koncil a následně i Jan Pavel II. ve své exhortaci *Christifideles Laici* (Věřící laici) nahlížejí církev jako společenství. Papež poukazuje na rozdílnost i komplementárnost, tj. vzájemné se doplňování členů církve. Každý byl totiž obdařen jinými dary Ducha svatého. Tímto způsobem je také zaručena pestrost života církve. Připomíná důležitou skutečnost. „*Laik nemá právo uzavřít se do sebe a oddělovat se duchovně od společenství, musí pěstovat trvalý styk s ostatními, veden aktivním bratrstvím, v radosti ze stejné důstojnosti a ve snaze učinit plodným velký poklad, přijatý jako dědictví.*“

A co bude v dalším čísle zpravodaje? Příště si něco povíme o postavení žen a mužů v církvi i ve světě.

Rostislav Kadlec

Tajemství teplických kostelů (3)

Abychom to vzali postupně a žádný kostel nevynechali, jsou teď na řadě Trnovany. Přiznám se, že mám trochu zmatek v tom, jak se ten kostel vlastně jmenuje. V dokumentech okolo stavby a například na mapách v Seznamu je uveden název kostel Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Na kostele a v novějších dokumentech je (asi z praktických důvodů) kratší název kostel Božského Srdce Páně (zkratka BSP, což může pamětníky pobavit, protože kostel brigády socialistické práce hned tak někde nemají), ale jinak se mu většinou říká Červený kostel. A to i přes to, že jsou v Teplicích červené kostely hned tři – ještě sv. Alžběta v Šanově a sv. Bartoloměj na vršku v centru města, kde se v současnosti vaří káva a míchají limonády. Teplice jsou prostě plné překvapení a pořád zajímavé.

Abychom se ale vrátili k našemu dnešnímu tématu. I v trnovanském kostele je plno zajímavostí a zákoutí, kam se většinou běžný návštěvník nedostane. V poslední době prošla zásadní změnou jedna místnost, která je sice stále na očích, ale málokdo ji navštíví. Myslím ty dveře v presbytáři naproti dveřím vedoucím do zákristie. Dlouho tam chodili jen členové scholy, kteří zde mají uskladněné nástroje, zpěvníky a všechny další potřeby ke svému hraní, zpívání a vůbec kráslení naší trnovanské liturgie. Pak tam chodili obětaví brigádníci při úklidu kostela. Jinak už jen požární technici na kontrolu hasicích přístrojů.

K čemu ale ta místnost původně sloužila, je záhada. Alespoň pro mne. Hned vedle dveří je záslepka sopouchu, takže tam byla kamna. Podle jednoho očitého svědka – pamětníka tam byl dokonce kotel na ohřev vody. Prý se tam i pralo. To nevím – nikde jsem nenašel žádný odtokový kanálek. Možná je ale skryt pod kobercem nebo pod dlažbou. Každopádně je to docela pěkná a světlá místnost se třemi okny, klenbami a jedním zákoutím na posezení. Třeba se tam zase obnoví zkoušky scholy nebo se zde začnou setkávat ministranti. Po instalaci regálů a úklidu (díky koronakaranténě na to byl čas) to už teď totiž bude možné.

Před úklidem a po, aneb Najdi několik rozdílů...

Radek

Zprávy ze Salesiánského střediska Štěpána Trochty

<https://www.teplice.sdb.cz/stredisko/>

Vývoj projektu nového střediska, díl nula

Přátelé, dostal jsem úkol sdělit čtenářům Farního zpravodaje, jak se vyvíjí projekt nového střediska, na kterém mám tu čest pracovat. Bude to ale na delší povídání. Historie projektu se začala psát již před dvanácti lety, kdy Láďa Nádvořík nechal zpracovat studii adaptace bývalých jeslí v Hlávkově ulici u bílinského architekta Vladimíra Volmana. V tomto

dávném roce 2008 tak architekt Volman zpracoval studii, která byla velmi velkorysá a násobně přesahovala tehdejší a vlastně i dnešní možnosti. Já jsem se dostal do hry před dvěma lety, kdy mě salesiáni požádali o studii proveditelnosti na pozemku „za Kauflandem“, který by mohli salesiáni odkoupit od města a vybudovat na něm novostavbu. Pozornost se ale brzo přesunula zpět k objektu bývalých jeslí, na nichž

Ing. arch. Jan Hanzlík si už na ten projekt posvítí...

jsem ještě před koupí začal provádět prověřovací studie včetně odhadu nákladů. V té době ještě jesle patřily soukromému majiteli, který s nimi neměl kromě zpeněžení žádný záměr. Cílem prvních předstudí bylo ověřit, zda budovu vůbec kapacitně a dispozičně lze adaptovat na provoz střediska a bydlení komunity. A ukázalo se, že lze. Budova sloužila desetiletí jako jesle, a na to byla její dispozice koncipovaná – nejdůležitější místnosti jsou obráceny k jihu a opatřeny velkorysími okny. Architektura budovy je důstojná, dům má zřetelný architektonický koncept a dispoziční logiku. Stylově by šel zařadit do pozdní meziválečné avantgardy – i když je stavěn až po válce. Výhodou je i to, že nosná konstrukce je zčásti koncipována jako skelet, takže umožňuje dispoziční variabilitu. Tak o průběhu přípravných prací zase příště.

Jan Hanzlík

Etický slabikář (9)

(Výběr z publikace ThDr. Jiří Skoblík: *Etický slabikář*, Arcibiskupství pražské, Praha 1994)

Slovem **slabikář** obvykle nazýváme jednoduchý soubor zásad pro život každého člověka.

Etický slabikář – jde o získání nezákladnějších vědomostí, jak mravně žít.

Etika (z řeckého ethos, mrav) je teorií morálky, patří do obvyklých filosofických disciplín. Zabývá se zkoumáním mravnosti. **Etika** zkoumá morálku neboli morálně důležitá jednání a jeho normy.

Farní zpravodaj Teplice (FZT) přichází se souborem několika základních etických zásad. Tento **Etický slabikář** by mohl být nejjednodušším vodítkem – opakováním – pro nás dospělé, ale i pro dospívající a především pro rodiče a vychovatele. Vychází na pokračování v ročníku 2019/2020 FZT. Redakce FZT ráda odpoví na otázky kohokoli z řad čtenářů FZT.

Rozhodnutí

Mezi záměrem a rozhodnutím, za nímž svou osobou stojím, může být úsek delšího váhání a kolísání, kdy je mi jasný úsudek svědomí, ale dosud nejsem rozhodnut, jak budu jednat. Dosud nedošlo k dostatečně jasnému a plnému souhlasu s určitým jednáním, tedy **nemůže být řeč o dokonaném mravním činu**.

Jde-li o mravně nesprávné jednání, pak úsek kolísání, rozhodování se (často dost zmatené), nazýváme **pokoušením ke zlému**. Teprve dojde-li k plnému souhlasu se záměrem, překročili jsme hranici mezi oblastí „přede hry“ a vstupem do skutečně mravní sféry (oblasti). Byl-li předběžný záměr odsouhlasen mým svědomím, pak teprve tímto překročením hranice můžeme mluvit o dobrém mravním činu.

Ačkoliv plně zodpovědným rozhodnutím je vykonán dokonalý mravní čin (zatím pouze v nitru člověka), k úplnosti mravního činu patří také jeho skutečná realizace (pokud ji úmysl zahrnuje).

Teprve touto realizací dochází k úplnému a dokonanému mravnímu činu.

(Pokračování v dalším čísle FZT)

Znáte Bibli?

Rok 2020 byl vyhlášen rokem Božího slova – rokem Bible. Bible je totiž nejznámější kniha na světě. Známe ji? Známe ji nejen jako součást své knihovny? Víme, proč bychom měli Bibli znát – jako křesťané, jako Češi? – Je ještě mnoho dalších důvodů k podobným otázkám. A to je jistě mnoho důvodů k tomu, abychom se i my v roce Bible pokusili aspoň trochu se vzdělávat i v těchto otázkách.

Foto: Kozuch – wikipedia.org

Bible je opravdu jedinečná kniha. Je to dokonce několik souborů unikátních knih. Známe přece termíny, jako jsou Nový zákon, Starý zákon, Pentateuch, Knihy historické, Knihy básnické a poučné, Žalmy, Přísloví, Kniha moudrosti, Knihy prorocké, ale také Evangelia, Skutky apoštolů, Listy svatého Pavla, Apokalypsa a mnoho jiných.

Jako původní biblické jsou uznávané texty v hebrejštině, aramejštině a řečtině. Do českých zemí se první biblické texty šířily v 8. a 9. století v dobách franckého kupce Sába. Teprve krátce po něm moravský kníže Rastislav požádal řeckého krále o vyslání věrozvěstů Konstantina a Metoděje, kteří dřív, než se na Velkou Moravu vydali, přeložili texty Písma do řeči srozumitelné lidu na Moravě. Ano, tyto dva věrozvěstové k nám přinesli první „český“, lépe staroslověnský překlad Písma.

Dnes známe na 30 různých překladů biblických textů do češtiny. Byly vydávány většinou v době posledních 150–200 let a vydávány byly nejen v našich zemích, ale také jinde – např. v protireformačních dobách po Bílé hoře. Ještě nedávno, před 30 a více lety, vůbec nebylo jednoduché najít Bibli v českém knihkupectví. Dnes najdeme Knihu knih takřka v každé prodejně a ve speciálních prodejnách této literatury dokonce mají pro vystavování Bible zvláštní regály nebo dokonce celá oddělení.

V příštím vydání Farního zpravodaje Teplice přineseme aspoň informace o jednom z nejdůležitějších překladů Bible, který nese název „Bible Kralická“.

Ahoj, děti!

Přemýšlím, jaká vhodná slova napsat, když je kolem nás tolik změn. Nastala doba roušková, prapodivná, nejistá. Kdy skončí? I další spousta věcí je nejistých – třeba otevření vaší školky, školy, možnost sportování, podoba letních prázdnin nebo dovolené. Ale jedno je jisté, o tom není pochyb. Hospodin je s námi!

Vaše kamarádka Jana

Správné odpovědi z minulého čísla

Hádanka 1: Kadidlo

Křížovka: Zpovědnice

Hádanka 2: Muchomůrka

Hádanka 1

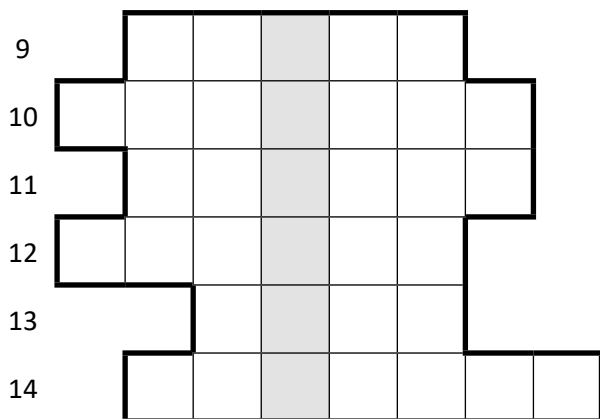
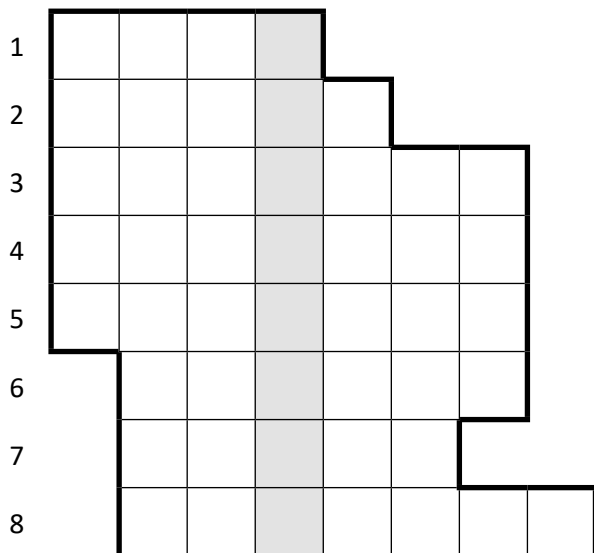
Koupelna, umývárna – to je domov můj,
nesnáším špinavé ruce. Fuj!
Pěkně voním, líbí se mi bubliny a pěna,
když si se mnou zařadíš, je vidět ta změna.
Ale potřebuji kámoše na tu fušku,
vodu, kartáč, ručník nebo osušku.

Hádanka 2

Kamarádka látková, maličká,
a ještě šňůrka nebo gumička.
Vezmi si ji s sebou všude,
dokud bezpečno nebude.

Křížovka

- 1 jeden z atributů sv. Martina
- 2 světice, patronka hospodyněk
- 3 světec, patron hasičů
- 4 světec, jehož jedním z atributů jsou důtky
- 5 jeden z atributů sv. Jeronýma
- 6 jeden z atributů sv. Cecilie
- 7 jeden z atributů sv. Mikuláše a sv. Klementa
- 8 světec, patron poutníků, který nese na rameni Ježíška
- 9 jeden z atributů sv. Vojtěcha
- 10 světice zobrazovaná naboso s párem bot v ruce
- 11 jeden z atributů sv. Jana Boska
- 12 jeden z atributů sv. Kateřiny Sienské a sv. Anežky Římské
- 13 jeden z atributů sv. Lucie a sv. Anežky Římské
- 14 jeden z atributů sv. Lucie a sv. Františka Xaverského

Naši dlouhodobě nemocní farníci

Současná situace pro nás nemusí být jen časem očekávání dnů příštích. Uchopíme-li jej správně, může být i časem požehnání, obnovy a zásadního prohloubení našich vztahů. Pro osamělé či nemocné ale může být velmi skličující. Přitom stačí jim zavolat, potěšit, projevit zájem, nabídnout pomoc. Jak nás zvou sv. Jan Pavel II. a papež František: **„Nebojme se, Kristus žije! Otevřme mu svá srdce dokořán a prožijeme tento čas v modlitbě a v tiché službě.“** Slova apoštola Pavla „hle, teď je ta doba příhodná, teď je ten čas spásy“ platí i nyní. Zváni jsme všichni bez rozdílu.

pan Ivo Barabáš st. – doma

P. Benno Beneš – Praha-Řepy

paní Marie Burdová – doma

pan Vojtěch Huša – DS Bystřany

manželé Jakowetzovi – doma

paní Antonie Janečková – DS Bystřany

paní Marie Kobastová – DS Bystřany

paní Marie Kubínová – DS Bystřany

paní Milada Kulichová – doma

paní L. Mikšíková – DS Bystřany

paní Eva Petrová – DS Bystřany

paní Jana Rostová – DS Bystřany

pan Miroslav Slezák – doma

paní Karolína Slezáková – doma

pan Marek Ševčík – doma

paní Věra Zárybnická – DS Bystřany

(údaje jsou aktuální ke dni uzávěrky FZ)

Myšlenka na květen

„Jsme na světě proto, abychom milovali Boha a druhé. Ostatní pomíjí.“ (papež František – promluva na Květnou neděli 5. dubna 2020)

Úmysly, za které se naši nemocní modlí v květnu

3.–9. 5. Za všechny, kteří umírají sami bez možnosti rozloučení, a za jejich rodiny

10.–16. 5. Za Boží požehnání, dar zdraví a sílu pro papeže Františka do jeho nelehké a zodpovědné služby církvi a celému světu

17.–23. 5. Za ty, kdo nesou zodpovědnost za naši společnost a stát, ať jsou vnímaví pro společné dobro a v této složité době nalézají správná rozhodnutí

24.–30. 5. Za nás i za celou současnou společnost, abychom se zbavili pýchy a domyšlivého přesvědčení, že si poradíme sami bez Hospodina

Adresy osamělých a nemocných nám sdělujte na děkanství nebo na tyto kontakty:

P. Pavel Hertl, SDB, tel.: 737 128 609 (svátost smíření, svátost pomazání nemocných, Eucharistie, duchovní rozhovor, návštěva doma i v nemocnici)

Jaroslav Janšta, ASC, tel.: 777 606 840 (Eucharistie, rozhovor, duchovní četba, společné modlitby, pravidelné duchovní doprovázení v období nemoci doma i v nemocnici)

jarjan

Jak ten čas letí (3)

Na titulní stránce lednového čísla z roku 1998 je už emblém přípravy na jubilejní rok 2000. Přiblížilo se další výročí podněcující fantazii apokalyptiků. Prvním článkem je Slovo otce biskupa Koukla k pastýřskému listu ČBK. Líbí se mi. Vybízí k misijnímu působení mezi lidmi z našeho okolí, o temnotách na politickém nebi a o tom, že jsme právě na tom místě, kde nás Pán Bůh chce mít, abychom působili. Velmi osvobozující zjištění. Pak je totiž všechno snadnější a dává smysl. Obvyklé rubriky jako Skautská stezka, Zprávy ze střediska, Zprávy z farnosti, liturgický kalendář, Svět na měsíc a případné pastýřské listy rozšiřuje lednový Ekumenický týden modliteb. V únorovém čísle se řeší podávání na ruku, které bylo povoleno od tehdejší první neděle postní. Zavádí se sbírka Svatopetrský halěř, což si zasloužilo zvláštní vysvětlující dopis České biskupské konference. Ze zveřejnění finančního hospodaření se dozvídáme, že se v roce 1997 přestavovalo děkanství, z velké části ze zahraničních darů. V březnovém čísle jsou informace pro nemocné seniory. V podstatě to, co se děje i dnes, bylo už tehdy. Zajímavé je nezvykle krátké telefonní číslo na P. Peprlu 23 269. Tak jste měli podobné? Modlili jsme se za plenární sněm, tehdy ještě plni naděje, že to k něčemu bude. V postní době J. Kujan ustavuje ekonomickou radu farnosti. Objevuje se nejen přehled financí za rok, ale dokonce přehled jednotlivých sbírek.

Pokusím se navázat na tuto tradici. A taky zápisy z jednání ekonomické rady. Od 1. července 1998 je jmenován farním vikářem Láďa Nádvorník a od září začíná přispívat do Farního zpravodaje. Na pouť do Bohosudova vyrazilo 10 lidí (pršelo), ale v cíli se poutníků sešlo nakonec 40. Dvakrát více než před rokem.

A díky koronakaranténě jsem v archívu našel originál Přihlášky k registraci periodického tisku se závazným názvem Farní zpravodaj Teplice. Tak to máme dobře.

The image shows several overlapping official forms from the Teplice parish. The most prominent one is a registration application for periodical printing, titled "PŘIHLÁŠKA K REGISTRACI PERIODICKÉHO TISKU". It is addressed to the "FARNÍ ZPRAVODAJ TEPLICE" and includes fields for the publisher's name, address, and contact information. The form is dated "23. 7. 1998" and signed by "Láďa Nádvorník". Other forms include administrative documents and a list of names, possibly related to the parish's activities or members.

Radek

Online školství: revoluce, ne evoluce

Naše školy se staly nositelem revoluční změny. Tisíce rodičů, žáků, pedagogů se v těchto dnech učí velmi intenzivně používat digitální technologie. Svoji zkušenost z tohoto období budou chtít využívat v budoucnu a výrazným způsobem posunou digitalizaci v celé České republice.

To, jakým způsobem právě teď pracujeme s digitálními technologiemi během posledních pár týdnů, které trávíme v karanténě a po které budou uzavřeny naše školy, přinese dalekosáhlé změny. Nouze naučila Dalibora housti, nás naučila využívat online nástroje. Hybným motorem byli a jsou v první řadě nadšení učitelé a dobrovolníci. Ti v neuvěřitelném tempu nastartovali erudované podpůrné projekty pro všechny, kteří pochopili, že s e-mailem si vážně nevystačí. Zapojili se lidi, kteří mají zkušenosti s online domácí výukou. Vznikly nové weby, poradenská místa, helpdesky, které využili další pedagogové, ale také rodiče, kteří chtějí, aby online výuka jejich dětí probíhala jinak. Nikoliv tak, že dostanou velké množství domácích úkolů, které s dětmi de facto musí vypracovat oni.

Žádná rodina nebyla připravena na týdny trvajícím model, kdy jeden z rodičů musí převzít roli domácího učitele a přitom ještě zvládat svou práci. Ideálně bez jakékoli změny kvality. Tlak rodičů je důvodem, proč veškeré příklady, které se objevily na internetu a které poukazovaly na to, že je možné děti učit jinak než jen ukládáním úkolů, získaly zaslouženou pozornost rodičů. S jistou nadsázkou se dá říct, že metody výuky, které postupně nasazovaly vysoké školy, najednou masivně zkoumají střední a základní školy.

Právě rodiče vytvářejí další tlak na pedagogy, aby podobné metody výuky zavedli i na svých školách. Pouhé tři týdny stačily, aby desítky škol přešly kompletně na řešení online výuky, která nabízí Google či Microsoft anebo jiné platformy. Protože nic nenaznačuje, že by se školy otevřely po Velikonocích, tlak i tempo implementace bude narůstat. Do procesu začínají vstupovat už i zřizovatelé škol. Zejména starostové vnímají potřebu ulevit rodičům a tlačí na školy, aby opět učily; nejen posílaly a opravovaly úkoly.

Online výuka může být pozitivním impulsem pro celý vzdělávací systém. Změnou bezesporu náročnou – bez vzdělávání učitelů, rodičů a žáků to nepůjde. Učit se dnes musí všichni. Žádný nástroj ale není bez rizik. V tomto případě bychom neměli zapomínat na bezpečnost. Na ochranu našich dětí a jejich osobních dat. Nezapomínejme, že naše elektronické působení na síti zanechá digitální stopu. Nové systémy mohou teď odvést skvělou službu, ale taky se mohou stát zlým pánem. To nikdo nechce.

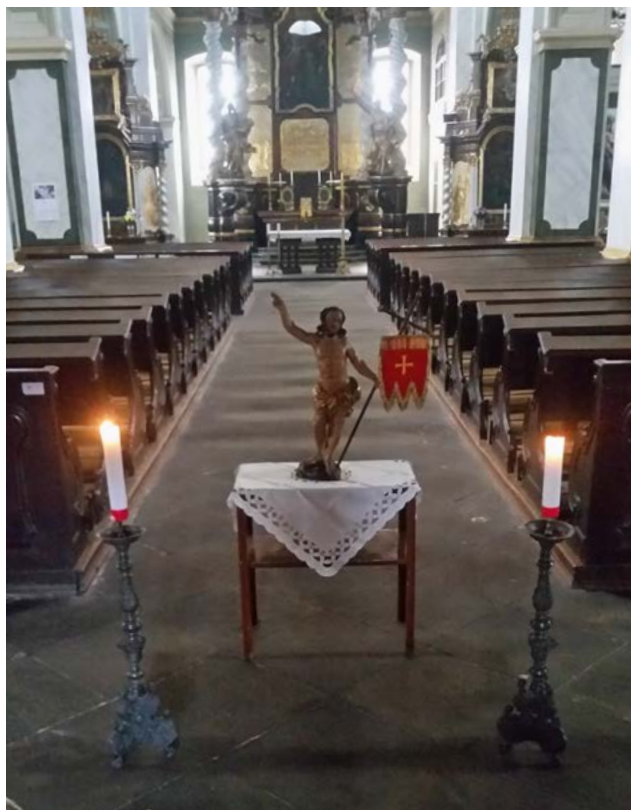
Jaroslav Poláček

Kalendář akcí

2. 5. 15.30 První mariánská sobota – kostel sv. Jana Křtitele? (Koronakaranténa)
5. 5. 9.00 Pletařky – děkanství? (Koronakaranténa)
21. 5. 19.00 Chlapi ze Severu – Teplice? (Koronakaranténa)
23. 5. 14.00 Májová nejen pro děti? (Koronakaranténa)

Radek

Socha vzkříšeného Krista vystavená v děkanském kostele

Redakční rada:

Ing. Ivo Barabáš st., Martin Budek,
Olga Červená, Mgr. Rostislav Kadlec,
P. Ing. Radomír Kuchař, SDB,
Mgr. Jaroslav Poláček, MUDr. Jan Ševčík,
Jana Tóthová, DiS

Vychází jednou měsíčně, náklady
jsou hrazeny z kostelních sbírek.

Telefon: 417 531 041

E-mail: farnost.teplice@dltm.cz

<https://www.teplice.sdb.cz/farnost/>

Číslo účtu: 2600695917/2010